

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Naboj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbske njedželske łopjeno

Sałožik 1891 Khrjebjanskij farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

25. julija 1937

Baužen

9. njedžela po šwj. Trojizy.

Njednrbjał Bóh wumóz šwjach wuśwolennych, kiž
šo wodnjo a w nozj t njemu wołaju, a njednrbjał
ščerpliwj bncj nad nimi? Ja praju wam: Bórnj
wón jich wumóže. Ale hdnj čłowški šyn pšhndže,
hacj wón tež wěru na šemi namała? Luk. 18, 7—8.

Wo to šo našch Knjes Khrjstuš w tutnych šlowach štara,
hacj wón na šemi čłowjekow namała, kiž wěria a kiž móže-
ja šo tehodla modlicj. Tak šo woprašja, hacj wěru na še-
mi nadeńdže, hdnj wón pšhndže. Haj, hdnj wón pšhndže!
Pšhetož to tola wěrnj, šo chze našch Knjes Jesuš Khrjstuš
šašo pšhndže na šudnym dnju. Mj šo jenož pšhemało na
to dopominamj. To pak njeje — kaž někotři mňgla — pó-
dlańška wucžba kšhesczijanštwja, ale něšto, šštož do šrje-
džishcžja našheje wěrnj šlušha, kaž tež wuśnajemj: „Ja wě-
rju do Jesom Khrjsta...“, kiž šedži na prawizy Boha wšhe-
homózneho Wótza, wotkał wón pšhndže, šudžicj žiwnych a
morwnych.“ Kšhesczijanštwjo móžemj moštej pšhirunacj, kiž
na dwěmaj štokpomaj šteji: přeni mójt je Golgatha, Jesu-
škowa šmjercj ša naž, druhi mójt je Jesušownj šašopšhthad
na šudnym dnju; kšhesczijenjo šhodža pšhes mójt: šade nič
leži Golgatha, pšhed nimi Khrjstušownj pšhthad. Ale wo-
ni njemóžeja do předka hladacj, dokełž tam wšcho w šurjawje
je, tak šo njewědža, hacj je šonj mošta, hacj je druhi štokp,
hacj je šudny džej bliško abo niz.

W tutnym pšhirunanju šo nam wažnosć teho wujakni,
šo Khrjstuš šašo pšhndže. Na to nješmēmj šabncj. Mj
dnrbimj to tež druhim prajicj, wošebje tež tym, kiž šebi
mňgla, šo šo kšhesczijanštwjo jenož š dawno šańdženymi wěza-
mi šaběra. Ně, wono tež do předka hlada. A runje tak kaž
wěrnj, šo je Jesuš Khrjstuš w šańdženoscj pšhthad a šo chze
wón dženska pola naž bncj, wěrnj tež, šo šašo pšhndže we

šwojej kražnosći, šudžicj žiwnych a morwnych. A tak wón šu-
dži, šaškichj potom čłowjekow nadeńdže. W štawje přjedn
praji wón šhutnje, šo tehdom budžetaj dwaj na poli pšhi je-
nym a šamym džele: jednj budže pšhijaty, a druhi budže
wopušhcženy, šo budžetaj dwě na jene mlěcž: jena budže
pšhijata, a druga budže wopušhcžena.

A ničtón nješmēm prajicj: Ššto to mje štara! To našupa
čłowjekow tehdomnišheho čžaša! Pšhetož ničtón njewě,
hdnj Knjes pšhndže, wón móže dženska, jutije pšhndže, wón
móže tež hafle po što abo tňkaz abo wjazj hacj tňkaz lětach
pšhndže. To drje njeje prajšenje, na šotrež chzemj iudj
wotmolwjenje dacj; tak pak šo woprašamj: Šdnj šj wón
dženska pšhthad, šj wón pola naž prawu wěru namała?
Wchmij šlušheli do tamnych wuśwolennych, kiž šo wodnjo a
w nozj t njemu wołaju?

Ššlowa našheho teksta praji našch Knjes Khrjstuš na
šonzu pšhirunanja, w šotrymž chze naž wucžicj, kaž šwj.
Lukaš rjeknje, „kaž mamj mj šo pšhezo t Bohu modlicj a
nam šo to njednrbj wotšudžicj.“

W tutym pšhirunanju powjeda Jesuš wo njeprawym
šudniku, kiž šo ani Boha njeboješhe ani čłowjekow njehań-
bowashe, a wo wudowje, kiž š podškócžena wot pšhecziwri-
ka. Dokełž hewał žaneje pomozj ani radj nima, wobroczi
šo na šudnika š proštwu, šo šj jej pomhał. Wón to pak nje-
čini. Hafle jako wona pšhezo šašo t njemu pšhthadža, do-
kełž je šebi šwojeje dobreje wěznj wěšta, šo nad njej šmili.
To dnrbimj š tuteho pšhirunanja wukncj, tak šo modlicj
mamj šjes pšhestacj. A to chze Jesuš nam prajicj: Šdnj
hižom tamnj njeprawj šudnik, kiž je nješmilnj a hrošnj
čłowjek, wudowu wukncj, kiž jeho štajnje prošj, njedn-
rbjał wjele bóle „pak tež Bóh wumóz šwjach wuśwolennych,
kiž šo wodnjo a w nozj t njemu wołaju, a njednrbjał ščerp-

liwy być nad nimi? Ja praju wam: Bórsy wón jich wumóže.“

Kat ważna je tola modlitwa ja fšhesćizijana! Temu wja-
zy i prawom fšhesćizijan njerěkaju, kiž bo njemodli. W něko-
trich podkoptach — w podsemstich wuhlownych abo druhich ja-
mach — by w prjedawšich czaščach kóždu pjatu mjenščinu
šwóncžk šaklincžak. Hdnž zušy bo na tym dźiwachu, bychu
wobndlerjo tamneje krajiny prajili: „To je nam šnamjo, so
i našchimi mužemi a žynami a bratrami tam deleka hiščyže
wšchitko derje šteji. Ale bėda, hdnž šwóncžk ras wjazny nie-
šaklincža, potom je bo w jamach deleka wěšće něšto štało!“
Našcha modlitwa je tež tajki šwóncžk: hdnž hiščyže šaklincža,
je žiwjenje, štrowe žiwjenje w našchey dušchi, ale bėda, hdnž
je ras šaklincženje pšheštało!

Pomha drje modlitwa pšhezo? Jesuž wotmolwi: Haj.
„Bórsy jich wumóže.“ So my žebi myšlimy, so druhdy ni-
cžo njepomha, to na tym leži, so nješymy bo prawje modlili.
Šnano je bo nam modlenje hdnž a hdnž woprawdže woštu-
džiko, tak so njemóžemy do tych šluščecž, wo kotrychž Jesuž
tudny rěčži: do wušwolennyh, kiž bo wodnjo a w nožy f njemu
wołaju. Šnano njewěmy tež pšhezo, so tola pšchi modlenju
i najwšchšchim žwjatym Bohom rěčžimy, tak so nam prawa
nutrnošč, prawa cžichošč w dušchi pobrachuje. Abó našcha
modlitwa měrjesche bo pšchemało na to, šhtož naž našch Rnjes
Khrystuž w žwjatym Wótcženašču wucži: Tvoja wola bo
štań. Runje to móžemy wot Jesuža wušnyč, bo w modlitwie
do Božeye wole podacž. Kat prožny w šahrodže Gethsemane?
Niž tak: Wótcže, ty dyrbiš tutón kšelič wote mnje priecž
wšacž. Ja to tak čžu. Ně, ale wšele bóle na tajke waščnje:
Mój Wótcže, je-li móžno, njech tutón kšelič wote mnje priecž
dže; ale niž, kaž ja čžu, ale kaž ty čžješ! A runje wo tu-
tej modlitwie šteji w liščje Šebrejškim, so bu wona wu-
kšychana, mjenujžy w tutej myšli, so bo Boža wola šta, so
Jesuž šwolesche do teho, kaž bo Bohu špodoša, so nowu móž
namała i tuteje modlitwy. Haj, Bóh wuššychi kóždu pra-
wu modlitwu, hdnž bo — kaž tamna wudowa f žudnišej —
je žwojej dobrej wězu f njemu pšhibližujemy, tež hdnž wón
to cžini žyle hinač hacž žmy my žebi myšli. Ně, wo to bo
Jesuž tudny w našchim teščje dožyla nještara, pšchetož wón
wě, so Bóh na kóždy pad wuššychi — tež hdnž jeho myšle
njejžu našche myšle, a našche pucže njejžu jeho pucže —,
ale wo to bo Jesuž jara štara, hacž na šemi cžlowjekoj bo,
kiž wěrja a kiž móžej bo tehodla na prawe waščnje modlicž!

Pšchetož wěra je šaklad modlitwy; kiž njewěri, njemóže
bo tak f Bohu modlicž, kaž to Jesuž wote naž žebi žada.
Wěra je dožyla šaklad žyleho fšhesćizijanšeho žiwjenja. Wě-
ra je šwišt i Bohom, hdnž cžlowjek pšhezo a wšchudžom we
wšchēm wo Boha rodži. Wěra je špuščženje a twarjenje
na Boha ša cžašč a wěčnošč. Wěru ma tón, kiž Khrystuža
ma, niž so jenož f njemu rěknje „Rnježe, Rnježe“ a wušna-
je, so je wón Boži žyn, ale tón, kiž ma Khrystuža woprawdže
w dušchi, kiž móže prajicž kaž Pawoł: Ja žym žiwy — niž
pač ja, ale Khrystuž je žiwy we mni. A ja wšchitko móžu
pšhes teho, kiž mje požny, to je pšhes Khrystuža. Haj,
tajki wšchitko móže, tež pšhezo dobre płodny pšchinješč, pšhe-
tož wěra ma bo pšhezo dopołašč se škutkom, haj i žnylym ži-
wjenjom fšhesćizijana. Tajki móž bo potom tež modlicž kaž
wušwolenny Boži.

Haj, wo to bo Jesuž štara, hacž wón wěru na šemi na-
mała, hdnž wón pšchindže. Ale tvoja štarošč dyrbi byčž,
hacž wón pšchi tebi wěru nadenidže, hdnž wón dženža f tebi
pšchindže. Šamjeń.

Šbóžni šu cži, kiž cžisteje wutroby šu, pšchetož woni budža Boha wiščecž.

Našch lubny Šbóžnik žwědcži tu,
So budu Boha wiščicž,
Kiž maja cžistu wutrobu
A budu škoščje hidžicž.
Šhtóž kšubje hladacž čže,
Pač tola špóšnaje,
So je wšchak kóžda wutroba
Pšhes hrěch tak jara njecžišta.

Šhtó nětko wot naž wotmnye
Wšchě hrošne, hrěšchne brudny? —
Šsyn Boži, kiž f nam pšchishčoť je!
Bu naž dla cžlowjek kšudny.
A je tam na kšičžu,
Se žwojej drohej kšwju,
Hdnž je bo ša naž woprowač,
Dže wšchitku winu wot naž wšak!

W nim mamy prawoh' lěčarja,
Hdnž pala hrěchow ranj.
Wón cžičži je a wobala!
Haj tón b'dže wušhowany,
Kiž w hrěšchnej žalošči
Šso Khrystež doměri!
Kat šdaleny je wot Boha,
Šhtóž wšchědnje hnadu njepyta!

Šhtóž pač we žwojim žiwjenju
Tu ša tym Rnješom šlědži,
Tón we wšchēm, šhtož je žiwe tu,
Škutk Štworicžela wišči,
Wo Božny žwědcža tu
Wšchě hwěšdy na njeju,
A wožebje tón cžlowjek je
A joh' podobnošči štworjennj.

We wšchellich dźiwnych wjedženjach,
Mny Boha wohladamy
We žwojich cžichich hodžinach
Žoh' bliščošč šacžuwamy. —
Tuž podam Bohu tu
Ja žwoju wutrobu!
Tak ja tež wěščje i hnady tam
Wšchu kšachnošč Rnješa wohladam. S. B.

Žně.

Jedny i dženikow pišche:

„We wojowanju wo šežiwjenšku žwobodu — Nahrungs-
mittelfreiheit — našcheho luda maja žně a jich dobry wu-
nošč čžim wjetšcheje wažnoščje. Kaž nušne tež je, ša to dže-
lačž, tak wěšte je tež to druge: bies Božeho žohnowanja njeje
nicžo! Wěšo: Bóh bo njeda nušowacž, tež i modleščkimi Bo-
žimi kšlužbami niž! Ale my mamy pšchikašnju, bo ša našch
wšchědnj kšlěb modlicž, a kšubjenje, so našche modlenje njeje
podarmo. Šhtóž tole móže wěricž, tón je nutrnje pšhepro-
šchenny do modleščkich Božich kšlužbow ša žně, wožebje cži,
kottž šu se žwojim dželom a se žwojimi štaroščemi šobu na
žnjach.“

Š tutymi žmy dopomnjeni na to, so je bo tu a tam wu-
šhowač štary, pěčny nałożk, mēcž modleščku Božu kšlužbu ša

žně pšchi spocžatku žnjow, a so łu wožadny w poľlednich lětach tu a tam snowa sapocžaje, łu hromadzić do tajkich nutroscjow. Sdžela dže wožada pšchi tajkich Božich łužbach tež šhromadnje i Božemu blidu.

Sdnyž tajkeho čytaš, pšchindu a du czi myšle tajke a hi-našche, samježeli łu czi wutroba a łuždi łu czi wutroba. Wbo njedyrbi łu czi łuždic? W našich wožadach nimamy tajkich wožebitnych Božich łužbow, nimamy pať tež njedželu mjes modlerjemi a modlerkami wšchěch tnych, kiž nětke jako žnjenzarjo a žnjenzarfi w žnjowym dže łu, a to niž ani njedželu do žnjow ani na njedželah žnjoweho cžaža! A i Božemu blidu hič do žnjow abo pšchi spocžatku žnjow, to drje łu štawa hič dže w nětorych łužbach, ale powšchitkow-nje tola niž!

Glada jo na wšcho, mohla cze, haj dnybjała cze hroša nad-padnyč. Žně łu! Žnjecž džeja wšchitny A wjele žnjecž a rjane žnjecž, ale...! „Štotož tole može wěricž...“ bē nowina pižala, kaž priedy našpomnichmy. Tčži šhpať w tym, so njemōžaja wjažny wěricž?

Žně! Žněja! Wle wšchitny łu myla, mēnjo, so žněja žně-jo na honach jenož žito a šhtož tam naroštko! Žnějo na ho-nach, žnějo hewať nēhdže a nēšhto, šhtož nam semja dawa abo šhtož nam našche džeło wuštufuje, žnějemny naštajnje tež hič dže druhe žně, — tež žně, wo kotrychž je nam prajene w Bibliji se łuowami kaž: „Štotož cžlowjek žnje, to budže wōn tež žnjecž! Štotož na łuwoje cželo žnje, tōn budže wot cžela štaženje žnjecž. Štotož pať na ducha žnje, tōn budže wot ducha žnjecž wěcžne žiwjenje!“ Haj njech tež žnějemny, łu cžož ruka a łuowa džełafštej, my žnějemny pšchego tež tute druhe žně, haj my tute žnějemny tež tehdy, hdyž wonkach ža-nnych žnjow njeje. A tute druhe žně dnybja štaženje pšchinješč a žiwjenje, kaž Bože łuowo praji. Njedyrbi cze to hroša wob-jecž, hdyž tole rospominajš, hdyž wopominajš našch cžaž, — našch cžaž, t. r. cžlowjekow a jich cžinjenje, kšchescžijanow a jich šadžerženje w našim cžažu? A wěsch dha, šhto šteji do łuowa, kotrež tu priedy 2. Gal. 6, 7, 8 kem štajichmy, we šamžnej 7. šhtucžny? „Njemylcže łu, Bōh łu njeda łu šmēch mēcž!“ tam šteji jako šawod i našchemu tu podatemu łuowel wo łuwoje na cželo a wo łuwoje na ducha.

Wošluhajo tutymaj łuowomaj — Gal. 6, 7, 8 —, mamny pšchego nēkajke wotmolwjenje, njech tež niž žane došpoľne a žane poľlednje, na wšch cžehodla? a cžehodla?, kotrež nam pšchindu na žnjach a pšchi žnjach našich žnjow dla. Došpoľ-ne a poľlednje wotmolwjenje na wšch tajke praščenja šmē-jemny hagle, šmējemny pať wěcže potom, hdyž nam šelšadža džen wěcžnoščje, džen poľlednich žnjow! Tam tež dožnějemny štaženje a žiwjenje, wo kotrymž liš Galatiškim pišhe! Woboje pať hižo žnějemny tu a nětke naštajnje! A wšchšche naž žnjenzarjow a žnjenzarfow a wšchšche našich žnjow je naštajnje Bōh tōn jedny, jenicžki Bōh, wo kotrymž tola se šhromadnym hešlom wšchěch Ewangelškich w juliju snowa wuštufemny wuštawacž: „Wōn je, kiž łuwōj hrod w njebežach twari a łuwoju hētu na šemi šaloži! Wōn woła mōštku wōdu a wulinje ju na šemju! Žemu rēkaju Knjes!“ Tutōn jedny Bōh a Knjes je wšchšche naž, je tola wšchšche naž, hrynjež cžlowjekoj 20. lēštotka špytali jehoj jako tajkeho dožyla wot-šadžicž a šaprečž abo špytali, jehoj šadžicž i njebeškeho trōna do myšle, wole, špošnacža, našhonjenja łuwojeho, t. r. cžlow-škeho, kaž łu to cžlowjekoj priedawšchich lēštotkow tež špy-towali — podarmo! S nim, i tutym Bohom je pať wšchšche naž tōn Bōh Knjes, Štworicžel, wo kotrymž bē tu pižane: „Bōh łu njeda łu šmēch mēcž!“

Tehodla: „Njemylcže łu!“ Nē: Modlcže łu! Modlcže łu w duchu a woprawdže! Modlcže łu šhromadnje! Modl łu, kšchescžijano, kšchescžijanka! Modl łu łuwōjba, domo! Modl łu wožada! My žnjemny a žnjemny i tym, šhtož cžinimny, a žnjemny i tym, šhtož škomdžimny!

Ružny štykuj i modlenju,

Wožada, džerž wēru!....

Sdnyž je proštwja jenicžka,

S wēru wuštawana

Bohu Knjesej špodobna

Wot njoh wuštufšana,

Kajka mōž, džen a nōž,

Sdnyž nēt wšchitny rjenje prošha

W Božim domje.

Rospominaj.

Tež tu šažo łuowo rešformatora Luthera! Šacžrunje je nētke nušny cžaž, je tola runje łu našch cžaž nušne, tajkeho rospominacž. A niž jeno rospominacž, nē łu mēcž po tym! Luther praji, wuštawujo liš Galatiškim w lēcže 1523:

„Sdnyž ty doštanjesh jednotu Ducha a Khrštuža, njeshlodži tebi, to, so njeižny i tymi pšcheshene, kotšiz łuowo pšchewobrocža a šepžaja a tak šchčepja jednotu Ducha. Tohodla džu łu radšcho, so niž jeno woni, ale tež žny łuwēt wot mje wotpadnje a mōj njepšchecžel je, dnyžli so łu wot Khrštuža wotpadnu a jehoj łu njepšchecžela mam, šhtož by łu štało potom, hdyž bych łu łu woštajil jehoj jažneho, šjaw-neho łuowa a bych łu mē i jich šhibawym šonam, i kotrymž džeja Khrštužowe łuowa šnušowacž i łuwojemu mēnjenju. Mi je jenicžki Khrštuž wjele wjetšchi a wjažny dnyžli njeli-cžomne wjelejednotne lubošče.

S tuteho łuowa Lutheroweho a i teho, šhtož nam ewan-gelij šandženeje 8. njedžele po šwj. Trojizny prajeshche — Mat. 7, 15—23 — mōžesh šebi łu dženža a pšchichod wšacž a pra-jicž to:

Šacžrunje je kšchescžijanštwo bylo w šandžennych 19 lēštotkach pod tak wšchelakorymi wšchnoščjemi, knježerštwami, knježerjemi, je wono tola pšchego wšchudžom tam woštalo wērne kšchescžijanštwo, hdyž je wono woštalo kručže a žyle pšchi Bibliji a łu njehnuło wot Khrštuža. A šacžrunje łu kšchescžijanšku žyrkej w tutnych lēštotkach mjenowali tak abo hinať, je wona tola woštala Khrštužowa žyrkej pšchego wšchu-džom tam, hdyž je byla šaložena na Bože łuowo, na Khrštuža. A tak budže to tež w pšchichodže! Kšchescžijanštwo budže tež w pšchichodže pšchego a wšchudžom wērne, prawe kšchescžijanštwo, hdyž wono šorjeni w Bibliji, w Božim łu-woje, njech budže pšchichod tajki abo tajki a njech budže wono w nim pod knježštwami, wšchnoščjemi, knježerjemi tajkimi abo tajkimi, a kšchescžijanška žyrkej budže tež w pšchichodže wērna Khrštužowa žyrkej, hdyž je jeje šaložť a pucžnik Bože łuowo, Jesuž Khrštuž šam, — Jesuž Khrštuž ewangelijow, njech ju mjenuja tak abo hinať! A tohodla woštanjemny tež my w pšchichodže Khrštužowi kšchescžijenjo, njech łu pšchi-chod tajki abo tajki wutwori, hdyž my šmy šaloženi na Bože łuowo, hdyž my šahowamny a wuštawamny Jesuža Khrštu-ža, kšchizowaneho a štanjeného Šbōžnika, w łuwojej wutrobje a łu i njemu wuštawamny i wutrobu, se łuowom, se škutkom, i žnyšm łuwojim žiwjenjom a šadžerženjom! A tak wēmny, šhto je našch pucž pšches našch cžaž a do pšchichoda, hdyž my džemny Lutheršny, Ewangelšny byč w tej wērje a w tej šwē-rje, wo kotrež priedy našpomnjene łuowa Lutherowe šwēd-cža, a hdyž my džemny byč kšchescžijenjo — cži Khrštužowi

křesćizienjo, kiž wobsteja tu a junu pšched Jesužom Křesćizienjo, — pšched tym Jesužom Křesćizienjo, kotrnyž tam na kónzu kwojeho wulkeho předomanja na horje rjekny kaž: „Woni njepřichindu wšchitny, kiž te mni rjeknu: Knježe, Knježe! do njebjeskeho kralestwa, ale cži, kiž wolu činja mojego Wótca w njebjesach! tak tež: „Sich wjele budže te mni rjez na tamnym dnju: Knježe, Knježe, njejbny my w twojim mjenje wjele skutkow činili? Tehdy ja jim pšnuju: „Ja waš nihdy njejbny sešna! Džicže přecž wote mnje wšchitny, wy šlōitny!“

To je nam pucznik nētkle a w pšchichodže! To je nam pomoz, křpnošč, trošcht ja nētkle a ja pšchichod! My džě kmy tak a budžemy tak i tym šjednoczeni a duzy, kotrnyž kweščizni: „Mi je data wšchitka mōz w njebjesach a na semi!“ S tym, pšched kotrnyž jo junu maja šjewicž wšchitny, i tym, kotrnyž tym jenym praji: „Ja waš nihdy njejbny sešna!“ tym druhim pak: Ow ty kweščny, ty kweščna! wy bēščcže mi w małym kweščni! Ja čžu waš na wjele poštajicž! Džicže nuts k kwojeho Knješa wjekešcizni!“

Tehodla pak njewoštajimy jo my Křesćizienjo kwojeho jažneho a wšchem šjawneho kłowa, ale woštanjemy pšchi nim, we nim! A tohodla jo my nimamy žanym šchibawym kōnam, i kotrnyž čžeja čłowjekōjo Křesćizienjo kłowa šnušowacž k kwojim čłowškim mēnjenjam, haj šnušowacž Křesćizienjo pod kwoje čłowške mēnjenja!

„Nam kłowo dyrba woštajicž
A žanoh' džaka došćacž!“

Zyrkej a štat.

Šhula. W nowinach a hewaš jednaža nētkle wjele wo šhuli a wo woškōžowanjach wo šhuli, wo tat mjenowanej „Deutsche Gemeinschaftsschule“. Na šjedže štronjanow we mēščce Trier je po nowinje „Kölnische Zeitung“ župan Simon wo tutej šhuli prajił, jo dyrbi woštupowacž pšchecziwo wudawanjam, i kotrnyž roščhērjeja mēnjenje, jo w tutej šhuli — Gemeinschaftsschule — njeje nabožneho rošwucžowanja. Wōn wupraja we wšchej šjawnoščci, jo je w tutej šhuli — Deutsche Gemeinschaftsschule — nabožne rošwucžowanje, dželene po kōnfešionach, a jo je jenož we wēžownych rošwucžowanjach — in sachlichen Fächern — šhromadne rošwucžowanje. Je kža, hdyž nješkōwomiczi šchcžuwario praja, jo je to runje nawopał.

Se Šerbow a f dalofa.

Duzny pšches wšny wuhladaš nētkle huščizniho zuše woblička, wošebje džēcžaze, tola pak tež mužške a žōnške. Hoščžo to jo, hoščžo na dowolenžy, na prošdninach, na wocžerštwjenju. A je wšchch mōžnych kōncžin šem pšchindu, ras wot tam, ras jažo wot tam. Dobře to a derje tak! Tuž čžimny wšchitny, kiž nēkał mōžemy, tutu klužbu ja wōtžny kraj a poščicžmy „kwoobodne mēštno“ abo tež „wuškōwōdžene mēštno“ w domje a kwoibje ja tajkich, kōšiz maja tajke wocžerštwjenje a wōškewjenje trēbne!

W **Japanškej** je jo w bēhu poščlednich 10 lēt ličžba křesćizianow podwožila. Wobštejnoščce jo ja křesćizianstwo pšchihōdne. Wošebje žadaju šebi tam křesćizianške knihi.

W **Šowjetruskej** prošuja jo dale wo šnicženje křesćizianškej zyrkweje. Tak jo tam kašanškeho aržybiskopa Cyrilla

do Wšiskeje wuhnali. Powě jo, jo jo w Šowjetruskej w lēčce 1935 14 000 Božich domow a kapałow šawrēli. — Me bjesbōžne hibanje jo njeje špošojiko, kaž kmy to tež tu dyrbjeli šaž a šaž prajicž, jenož w Ruskej kwoje njepšchecželstwo pšchecziwo nabožinje wobškōwēščizicž a i tajkimi šrēdkami pšchecziwo njei škutkowacž — abo kōnadž pšchihōdnisho prajimny: zychnowacž, — nē tež we wšchch mōžnych druhich kračach je jo wono prošowalo, jo šamēšćnicž a pšchecziwo nabožinje woštupowacž. W tuchwilu ma wono kwoje wošebite bjesbōžne nowinarštwo hiščcže we Šhpaniskej — Šhpaniška je džě nētkle wošebita wotnoha Šowjetruskej — w Frančuskej, Čžěšlōžlōwakškej, Belgiskej, Šchwizy, Šendželškej a Amerizy.

Bibliški pucznik.

9. njedžela po kwojatej Trojizy, 25. julija: Jeho mjeno dyrbiš Jesuž narjez; pšchetož wōn budže kwoj lud šbōžny ičžinicž wot jich hrēchow. Matth. 1, 21. — Luk. 16, 1—9. — 1. Mōji. 39, 1—5. — Tuž wšchaf daj mi junu došćacž, Jesu, tamnu wjekešcizni, daj mi pšchi tebi šam wošćacž, potom šmēju wšcheho doščcž; a jo tebe woškōlam, dopomhaj mi k njebjesam. K. 352, 9.

Pōndželu, 26. julija: Ja wēm, šhto ty čžiniš a hdyž bndliš. Šjewi. Jana 2, 13. — K. 452, 1. — Gal. 2, 15—21. — 1. Kral 21, 1—14.

Wutora, 27. julija: Njedajcže jo se wšchellimi a i žužymy wucžbami woškō hōnicž. Šebr. 13, 2. — K. 213, 1. — Gal. 3, 1—14. 1. Kral 21, 15—29.

Štrjeda, 28. julija: Mōž Knešowa džēšche wot njeho a woštrowi jich. Luk. 5, 17. — K. 403, 1. — Gal. 3, 15—29. — 1. Kral 22, 1—14.

Šchwōrtk, 29. julija: Trošćtač, kwojatny Duch, kotrehož mōj Wōtčez pošćacž budže w mojim mjenje, tōn šamny budže waš wšchitko nawucžicž a wam špomnicž wšchitko, šhtož wam prajił kmy. Jana 14, 26. — K. 229, 2. — Gal. 4, 1—20. — 1. Kral 22, 15—28.

Pjatk, 30. julija: Bōh njeje njeprawn, jo by wōn šapomnił wašcheho škutka a šprōžneje luboščce, kotruž šcže wošofašali na jeho mjenje, jačo wy kwojatny klužēščcže a hiščcže klužicže. Šebr. 6, 10. — K. 703, 7. — Gal. 5, 1—10. — 1. Kral 22, 29—40.

Šsobota, 31. julija: Lubujecže-li mje, dha tež džerčcže moje pšchikašnje. Jana 14, 15. — Gal. 5, 11—26. — Šer. 7, 1—11. — Derje temu, kiž jo štara, Boži šakoš dopjelnicž a jo na nim wulžy jara šadowacž a wjekešicž! Tajkeho Bōh žohnuje se wšchem šbožom do wole, kaž jo šhtomny derje radža, hdyž jo k wōdnym rēkam šadža. K. 242, 2.

Wištowanje.

Našchim čžitačkam a čžitarjam: Šo Wny čžitačce šopjenko, wo to njetrjebamy hašle prošncž. Wo to čžemy pak Waš prošncž, jo byščcže jo druhim čžitali abo dali čžitač a tež jich namoškewili, jo šebi jo šami škašaja. Tutu proštwu njewuprajamy naške dla, ale wšchch a wšcheho dla.

Knjezi Š. B. w B.: Še-li jo macže kērlušč: „To lēto je tež nētko khwatako“, pošćelcže nam, prošcu, wotpiš. Še wōn hižo wošjewjenny? Redaktor.

Ša 10. po kwoj. Trojizy: Š. we L. — Ša 11. po kwoj. Trojizy: Š. w P.